

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

ПРОПОВІДЬ
ст.1-2

ОУТЯЧУЙ ТАБІР
Білі. Сині. Червоні.
Жовті. Бордові
ст.3

Молодіжний табір УЕРЦ

ст.4-5

СТАТТЯ
5 пунктів кальвінізму
ст.6-7

СТАТТЯ
Чого музика
стала Євангелієм
ст.9

Пам'яті пастора
Мартена Напа

ст.10,12
НОВИНИ,
ІНФОРМАЦІЯ

Що є дороговказом до спасіння - Писання чи Байки?

Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха vleщували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахилияться.

2 Тимофія 3:14 - 4:5

Дуже часто у розмовах з людьми, які називаються себе християнами, можемо чути, що вони щось знають про Біблію, Бога, але знання цих людей дуже примітивні. Десь хтось чув, що так треба поступати, потім передав іншому, а той ще іншому і так далі. Люди ніби прагнуть отримати спасіння, прагнуть бути з Господом на небесах, але не знають, де шукати цього спасіння і хто правильно може їм пояснити це. Люди, начебто хочуть прийти до Бога, але чомусь їм вказують зовсім інший шлях, який дуже часто веде не до Бога, а від Нього. Саме тому я хотів би з вами поміркувати над тим, що є справжнім дороговказом для нашого спасіння, де саме ми повинні шукати вірний шлях до нашого порятунку – в Біблії, чи в якихось вигаданих історіях? Адже і дороги, і їх напрямки бувають різні. Коли їхати зі Сваляви на Львів, у якомусь із сіл при трасі стояв знак, який раніше добре показував напрямок, але чи то хтось вирішив пожартувати, чи просто відкрився шуруп, але тепер він показує зовсім в інший бік. Так і сьогодні буває з дороговказами до Господа - є добрі знаки, а є такі, які хтось навмисно перекутив, щоб звести людину. Що для кожного з нас є дороговказом до спасіння?

Коли апостол Павло писав свого листа до молодого пресвітера церкви – Тимофія, він знав, як тому важко доводилося у служінні. Павло прекрасно знав, як важко говорити з людьми, переконувати їх, доводити істину, яку багато хто не захотів чути. Навіть за часів першохристиянської церкви було багато суперечок та філософствувань з боку людей, які не бажали приймати Євангелію такою, яка вона є. Шлях до спасіння був дуже чітко показаний багатьом, і цей шлях був через Ісуса.

В той час були люди, що бачили живого Ісуса, слухали проповіді Павла, інших апостолів, які відверто говорили про належність Ісусу. Цей шлях до миру з Господом був зрозумілим у ранній церкві, проте все ще знаходилися такі, які думали по-своєму, шукали іншої дороги до спасіння. В листі до Тимофія апостол Павло говорить, що це є лише початком. Настане час, коли люди не будуть триматись здорової науки Слова Божого. Настане час, коли люди будуть обирати собі таких вчителів, які будуть vleщувати їхні вуха, говорити лише те, що вони хочуть почути, лише приємні речі.

В часи Тимофія, особливо у Греції, вже з'являлися такі вчителі, які тільки те говорили, що було приємним для людей. Їх називали софістами. Вони ходили по різних містах, за гроші

розповідали всілякі приємні для людей речі – влещували їхні вуха (лестили). За певну плату софісти могли навчити людей, як майстерно сперечатися. Їх улюбленим методом було навчити людину виправдовувати свої власні гріхи. Скажімо, якщо людина була п'яницею, то софісти, за певну плату, допомагали їй знаходити аргументи, які заперечували належність її до алкоголіків, що в тому не є проблем, що саме так і потрібно поступати. Такі люди говорили про що завгодно, але тільки не про гріхи людей.

Та апостол Павло попереджає, що це лише початок. Настане час, коли такими ж речами, приємними для людей словами, байками, людей будуть зводити навіть у церкві, прикриваючись християнством. Брати і сестри, чи не має такого сьогодні і в нас? Що краще для людей слухати – зрозумілі слова про гріхи кожної людини, чи послухати якісь слова на старослов'янській мові, яку мало хто розуміє? Що краще для людей – слухати проповіді про покаєння, смерть та пекло, чи слухати гарні байки про якихось святих, до яких у нас немає жодної справи? Що приємніше для людей, які живуть сьогодні, у наш час, про який говорив апостол?

Тут досить цікаве слово використав апостол Павло – він говорить про байки. Ми можемо розуміти, що це якісь казки, чи неправдиві історії, які не мають нічого спільного з Богом. Але в оригіналі Нового Заповіту використано слово «міфи». Звідки взялася грецька міфологія? Люди попридумували чимало гарних історій про вигаданих божків, щоб дати населенню чомусь поклонитися. Пізніше ці міфи ввійшли і в церкву, тільки замість Зевса чи Юпітера там почали розповідати про Марію та святих. В церкві ніхто не буде розповідати казки, ніхто і зараз це не робить. В церкві замість зрозумілих проповідей про Ісуса, про спасіння в Ісусі, розповідають якісь міфи, які також нібито про Бога, але які показують зовсім іншу сторону, відводять від правди. Йдеться, скажімо, про чудесне народження Марії, про її безгрішне життя і таке ж воскресіння, як Ісуса Христа. Людям розповідають багато гарних і прекрасних історій про чудеса, мироточиві ікони, зцілення, про кістки святих і тому подібне, але ж цього зовсім немає в Біблії. Це і є ті міфи, які люди будуть краще слухати, ніж проповіді про гріх, покаєння, визнання своїх недоліків і таке інше.

Коли я був у Голландії на конференції, там також був пастор з Африки, який читав проповідь саме з цієї теми, про ці міфи. У його народі є багато чудових історій, міфів, які вожді чи чаклуни розповідають своїм людям. Мені ці слова дуже запам'яталися, і хоч ми далеко від Африки, проте характери народів, ставлення їх до віри однакове. Людям більш подобається слухати вигадані історії, які гарні за змістом, але ні до чого не закликають і не обтяжують. Людям більше подобається постояти в церкві навіть три години і послухати, як хтось там приспівує, перехреститися разів 50 та й піти додому, так з почутого нічого не зрозумівши. Це більше подобається, а не слова про спасіння, любов до Бога і ближніх.

Готував новини для нашої газети і звернув увагу на написане, що Православна церква (МП) не збирається змінювати мову богослужінь з церковнослов'янської на українську. Вочевидь вона не хоче, щоб люди щось зрозуміли з їхньої служби, щоб молодь приходила до них, аби діти хоч слово могли зрозуміти з того, про що там співається чи говориться щонеділі. Але люди йдуть, бо саме це їм і треба – нічого не знати, нічого не розуміти. Бо якби вони хотіли щось зрозуміти, якби справді шукали спасіння, життя вічного, вони пішли б до такої церкви, де про це можуть добре пояснити.

Брати і сестри, апостол Павло писав, що настане той час... Цей час вже настав. Апостол говорить Тимофію, щоб він вчив людей, не байки розказував, а передавав їм Слова Божі, написані в Біблії. Це не міфи, це не те, що люди самі придумали, чи хтось їм сказав – це слова самого Бога. Як написано: «Усе Писання Богом натхнене». Саме це Слово Боже потрібно проповідувати, в ньому виховуватися, бо саме тут написано про єдиний шлях спасіння, про того Ісуса, який прийде судити живих і мертвих. Саме в Біблії написано про спасіння одних та про загибель інших.

Якщо людина читає Біблію, яка дійсно є Божою книгою, натхненою самим Всевишнім, то вона виховується в праведності, багато навчиться від Господа, буде досконалою, знайде ту вузьку стежину, яка веде до спасіння в Ісусі Христі. А ті, які не відкривають Слова Божого, не читають його, або ж і слухати не хочуть, вони так і залишаться темними, невченими, невихованими, неспасеними. Ці люди так і загинуть у своїх гріхах, бо замість того, щоб шукати Бога, вони влещують свої вуха байками.

Біблія – повна і довершена інструкція для тих, хто шукає спасіння. Мета Біблії не розповідати якісь гарні історії, наукові факти, чи щось таке. Слово Боже від першої і до останньої сторінки розкриває людям Божий план спасіння. Людина була створена по образу Божому, але не послухавши Господа, згрішила. За цей вчинок їй було винесено вирок, але не дивлячись на небажання наступних поколінь жити в єдності з Господом, Він продовжує любити Своїх дітей. Одвічний Божий план спасіння – заповіт про благодать з вибраними людьми. Кульмінацією цього плану був прихід Спасителя, який взяв на себе гріхи людей, воскрес із мертвих і цим самим придбав для нас звільнення від вічної смерті. Біблія – це книга про спасіння, яке є лише в Ісусі. Старий Заповіт у різний спосіб передрікає прихід Месії, Євангелії розповідають про життя, смерть та воскресіння Ісуса, а всі інші книги Нового Заповіту розповідають про поширення Доброї Новини про спасіння від Єрусалиму, аж до краю землі.

Коли людина вивчає Біблію, вона багато чому вчиться - про Бога, про гріх, про жертву Ісуса, про подяку Господу. Ви самі можете переконатися, як слова Біблії змінили ваше життя, наскільки ви пізнали Бога, скільки багатьом речам ви навчилися. Недарма кажуть, що коли людина не вивчає Біблії, вона є духовно темною. Якщо людина не вчилася в школі, звідки може знати про теорему Піфагора? Так само зі спасінням, звідки вона про нього знатиме?

Чимало важливих речей у цих словах направлені нам особисто. Ми живемо саме в ті часи, про які говорив апостол Павло. Всі ми є свідками того, як справджуються мовлене ним. Бачимо, що нажалі для більшості так званих християн важливіше те, що сказав священик, ніж Біблія. Саме тому кожен має поставити для себе особисто питання: «Що є дороговказом для мого власного спасіння? Де я шукаю шлях до цього порятунку, і чи його шукаю взагалі?»

Я дуже надіюсь, що за роки відвідування церкви, ви могли побачити цінність Біблії. Сподіваюсь, багато хто з вас використовує її в практичному житті, і це добре. Тримайтеся цього Слова Божого, не відходьте від нього. Саме в ньому шукайте відповіді на всі свої запитання, і нехай живе Слово Боже допоможе кожному з нас знайти єдину вузьку стежину до Царства Божого, а також бути вихованим у праведності та досконалості. Це Слова Самого Бога і для мене, і для Вас особисто. Ця Книга стримає вас від гріха, або гріх стримає вас від цієї Книги.

Мурза В.В., пастор УЄРЦ м.Свялява

Білі. Сині. Червоні. Жовті. Боргові.

Василь Симоненко писав в одному відомому вірші: «Ти знаєш, що ти людина, ти знаєш про це чи ні? Усмішка твоя - єдина, мука твоя - єдина, очі твої одні.»

Багато вчених, філософів в цьому світі розуміють особливість людини. Правда, мало хто з них розуміє, що ця особливість не в самій людині, а в Тому, Хто створив її - в Господі. Він створив людину за Своїм образом та подобою (Буття 1:26, 27). Увесь цей світ хоче переконати, що наша особливість є в нас самих. Але наша особливість не в нас, вчить нас Біблія, бо хто ми? Порох. Хочете побачити нашу особливість і, особливо нашу немічність, підіть на похорон та подивіться на мертвого. Ми порошок. Але Біблія також вчить про нашу особливість, нашу унікальність. Наша особливість є в Господі. Він, як Творець, створив кожного особливим. Особливим на цій землі, в Його творінні, по Його Святій волі.

Цього літа діти з наших недільних шкіл УСРЦ чули про все це в християнському таборі, що в Сваляві. Це був особливий табір, бо Бог захищав нас, беріг, охороняв. 87 дітей з наших громад з різних регіонів України були під Божим покровом, бо навколо нас, якраз в той тиждень, особливо в Прикарпатті, вирувала повінь. П'ять днів йшов сильний дощ, руйнував будинки, але Господь беріг Своїх дітей в Сваляві. Тільки вдома ми дізналися про страшне завдане лихо, тому дякуємо Богові за захист та опіку.

Подяка Святому Богові за табір «Ти - Особливий». Один брат сказав, що відчув, який табір відразу, коли приїхав. Він побачив очі дітей, які горіли та особливий настрій. Діти хотіли бути в таборі, вони бажали спілкування, ігор. Вони бажали проявити сам себе. Взагалі це були талановиті діти. Кожен керівник табору міг почути про себе вірші від дітей, декого вони копіювали. Копіюючи нашу поведінку чи жести, діти самовиражалися. Це була хороша співпраця. Наше завдання було передати усім дітям радість та любов Господа до свого творіння, до них. Ми намагалися це зробити. В гімні табору співали про це: «Є ти, є я, ми з тобою є не схожі, і ти, і я, бути як усі не можемо, ти - один такий».

В таборі був свій прапор, Містер Белл, свої відзнаки та групи, які розподілялися по кольорах. Цього року ми розділили два важливих служіння - пасторське та загальне. Це була вдала ідея, і ми будемо пропонувати використовувати її й надалі. Що мається на увазі? Перед організаторами табору завжди стоїть дилема: як зробити, щоб табір був і відпочинком, і навчанням для дітей. Діти хочуть лише відпочивати, гратися, а ми бажали, щоб вони чогось навчилися. Ми не стали вигадувати велосипед. Знаємо, що навчання та відпочинок добре поєднуються у грі. Тому ми використали програму, яка називалася: «Ти - особливий!». Звичайно, ми майже все змінили, але сама суть залишилася. Крім того, нам дуже допоміг мультимедіа на цю тему: «Ти - особливий!». На основі цього і був побудований табір. Усі «жители міста особливих» мали свій паспорт жителя міста. В паспорті за все вони отримували плямки або зірочки. Зірочки, коли було чисто, все підготовлено, виконані домашні завдання і так далі. А плямки - навпаки. Повірте, всі діти мали плямки - хтось менше, хтось більше. Так само всі мали зірочки. Діти часто хочуть мати хороші оцінки, щоб на них добре дивилися, хвалили. Але суть нашої гри була в тому, що і плямки, і зірочки - все це не важливо. Як на тебе дивяться люди або, які ярилки на тебе чіпляють, це не найголовніше. Ми хотіли показати дітям, що вони особливі, адже Бог так дивиться на них. В Його очах ці діти саме такі. В Божих очах можна знайти підтримку та любов. Ми намагалися передати саме це.

Також хочу подякувати дітям, які були в таборі. Гадаю їм вдалося поспілкуватися, здружитися. Також дуже приємно, що й після табору ці діти спілкуються з наставниками. Ми домовилися з наставниками, щоб вони дали свої адреси і

кожна дитина може написати листа чи зателефонувати, попросити пораду чи підтримку. Приємно, що наші наставники отримують такі листи.

Але тепер ці діти вдома. Вони з батьками, вчаться в школі, займаються в спортивних секціях, чи ходять на різні гуртки, хтось вчиться грати на музичних інструментах, співати чи танцювати. Це також не просто. Однак, шановні батьки, ваші діти, як і ви, є особливими в Божих очах. Пам'ятайте про це. Господь ваших дітей та вас постійно кличе до Царства Небесного. Бути особливим для цього світу не дасть якоїсь цінності, а бути особливим в Господі, бути Його дитиною - це милість Божа, радість і вітха.

Дякуємо Богові, що Він беріг кожну дитину, кланявся кожному і знайшов Своїх, які будуть у Його Царстві. Наша молитва про те, щоб ці діти молилися самі вдома, читали Біблію, мали змогу поїхати знову в табір наступного року.

Пилипенко В.В. та наставники «Міста Особливих»

Для чого в церквах намагаються організовувати християнські табори?

Це питання актуальне, напевно, для кожної громади. Проте, хочу поставити інше, не менш важливе: «Що було б, якби церква не проводила жодного табору?» Можливо, для деяких церков робота з молоддю чи дітьми не настільки актуальна. Для наших молодих громад ця робота дуже і дуже актуальна. Коли громада докладає зусиль на роботу з дітьми та молоддю, хоч і не відразу, але вона принесе свої плоди на славу Бога. Що було б, якби у нас не було таборів? Я вірю, що діти та молодь приходять до Недільної школи чи на молодіжні уроки не тільки заради того, щоб потім поїхати в табір. Але, коли я своєму сину кажу, щоб він зробив уроки і тоді ми підемо пограємо в м'яча - для нього це нагорода за старання навчання. Табори є певною нагородою дітям, але крім того і сильним євангелізаційним заходом, бо тиждень табору дасть дітям більше, ніж місяці відвідин Недільної школи чи молодіжки. Можливо, я помиляюсь, але ми намагаємось організовувати табори так, щоб саме це твердження справдилося. Коли діти вдома, вони приходять після зібрань у церкві знову в сім'ю, де часто не та атмосфера любові, поваги, служіння Богу. У таборі ж, навпаки, не тільки уроки, але вся атмосфера веде їх до пізнання Бога та любові до ближніх. Таким чином біблійні уроки, християнські пісні та різні програми в таборі діти пам'ятатимуть аж до наступного табору, коли знову зможуть відкрити для себе щось нове, в їхніх серцях знову запалає вогонь, який, ми надіємось, ніколи не буде гаснути.

Стосовно молодіжного табору, який цього року відбувся неподалік Чорного моря. Цього разу ми не подаємо в газеті враження молоді про сам табір, не пишемо скільки людей присвятили своє життя Господу, по новому почали молитися молитвою «Отче Наш», яку всі дуже добре знаємо, а скільки молодих людей вже вкотре поїхали додому так нічого і не змінивши у своєму житті. Вся ця робота робилася на славу Божу, і один Господь знає, як змінилося, або ж зміниться життя тих молодих людей після табору. Все залежить від нашого Господа.

Часто після християнських таборів молодь чи організатори пишуть про свої враження. Нерідко можна читати, що все так добре і так гарно пройшло. Але цього разу хочу дещо змінити і показати не тільки позитивні моменти, а й негативні, які бувають в кожному таборі. Далі подана табличка, яку написали самі учасники табору. Чесно і відверто.

Позитивні моменти	Негативні моменти
- Духовне збагачення через лекції, євангелізаційні вечори	- Недостатньо харчування
- Спілкування з молоддю інших громад, обмін досвідом, пізнанням про Бога.	- Заважала музика з сусідніх кафе
- Цікаві розважальні програми	- Непривітне ставлення деяких «християн» до інших
- Підключення молоді до проведення уроків по групах, ранкових молитвах	- Бажання деяких учасників табору лиш відпочити, а не брати активної участі у таборі
- Свідчення молодих людей про своє життя з Богом	- Важко відкрити свої почуття при незнайомих людях
- Хороший засіб євангелізації для нових людей, які щойно почали прилучатися до церкви	- Апатія по відношенню до уроків, євангелізації та інших заходів
- Дуже добре продумана кількість та якість уроків	- Молодим людям набридає по декілька разів приїжджати на одне і те ж місце
- Добре проходили уроки на відверті теми з хлопцями	
- Хлопцям сподобалися уроки класичних танців	

Проводити табір з молоддю важче, ніж з дітьми. Коли дітям щось не подобається, вони поплачуть день-два, поскаржаться батькам, що хочуть додому, а в кінці навпаки - їхати звідти не хочуть. Молодь важко розворушити, запалити. Часто є апатія: «Ви мене не чіпайте, і я вас не чіпатиму». Хтось їде просто відпочити. Нажаль, не всі молоді люди їдуть у табір, щоб зрости духовно, пізнати Господа, більше зрозуміти своє місце в церкві Христовій. Але, слава Богу, що є молодь, яка багато чим може пожертвувати, аби тільки поїхати в цей табір. Такі молоді люди шукають духовного збагачення в цих таборах, в спілкуванні з однолітками. Намагаються ділитися своїм досвідом життя з Богом, як переборювати труднощі, як оминати спокуси і таке інше. Справді, якщо юнаки та дівчата відкривають свої серця для Господа, тоді Дух Святий запалює там вогонь, який ще довго може горіти для слави Бога.

Організатори табору вибрали тему лекцій по молитві «Отче Наш». Кожен знає цю молитву, але на загальних уроках, а також розділивши по групах, молоді люди могли поміркувати над значенням цієї молитви, над тим, чи дійсно вони хочуть того, що просять від Бога. Кожного дня в таборі обговорювали окремі прохання з цієї молитви. Особливо жвава дискусія проходила по групах. Досить добре було, коли залучали молодих людей самих вести це обговорення, або підготувати ту, чи іншу тему. Цього разу в таборі була вже не та молодь, яка нічого не знає, навпаки, деякі з них самі ведуть чи то Недільні школи, чи молодіжні зібрання. І це була досить вдала ініціатива - залучати молодих людей до проведення уроків, ранових молитов і таке інше. Якщо Господь дасть змогу організувати табір наступного року, потрібно зробити так, щоб саме молоді люди несли відповідальність за уроки чи різні програми, а пастори лиш направляли, допомагали.

Звичайно, кожен пастор хотів би, щоб після табору побільшало молодих людей на зібраннях, чи з'явилося кілька помічників, які могли б взяти на себе відповідальність у проведенні молодіжки. Хочеться, щоб ці табори не проходили даремно. Дуже хотілося б цього, і напевно пастор кожної громади молитися Богу про це. Залишається чекати, поки молодь виросте духовно так, щоб зрозуміти, що час прийшов і самому послужити Господу. Це егоїсти люблять, щоб завжди їм служили, все для них організовували, а вони лише сидітимуть, дивитимуться і аплодуватимуть, коли сподобається. Молода людина, християнин не має бути егоїстом, особливо, коли виріс духовно до такого ступеня, що може і сам послужити для розбудови церкви. Ціль табору не лиш нагодувати дітей, чи дати їм добре відпочити, але насамперед, виростити з молодих людей духовно зрілих християн. На все нехай буде воля Божа. Все це хай буде для слави Бога і для розбудови Його церкви. І нехай Господь допоможе у цьому нашим громадам.

Мурза В.В.

5 пунктів кальвінізму

Голландія, 1610 рік. Якоб Арміній, голландський професор, щойно помер і його вчення було викладено його учнями, відомими як армініани, у п'ятьох основних принципах армініанства. До цього моменту церкви Голландії разом з іншими головними протестантськими церквами Європи підписали Бельгійське віровизнання і Гейдельберзький катехізис, кожне з яких безпосередньо ввійшло у вчення Реформації. Проте, армініани хотіли змінити єдину позицію, і тому представили парламенту Об'єднаних провінцій на розгляд свої п'ять принципів, виражених у формі протесту.

Нижче приведені ці п'ять принципів армініанства:

1. Вільна воля чи здатність людини. Цей принцип учить тому, що людина, незважаючи на те, що є під впливом гріха, все-таки здатна обирати духовне благо і розвивати віру в Бога для прийняття проповіді Євангелія й у такий спосіб отримати спасіння.

2. Умовний вибір. Цей принцип учить тому, що Бог простирає Свої руки тільки до тих людей, які - Він знає про це чи передбачає - відповідають на проповідь Євангелія. Бог обрав тих, котрі, як Він знав заздалегідь, захотіли знайти порятунк, маючи вільну волю і знаходячись у природному занепадомому стані, що, відповідно до першого принципу армініанства, у будь-якому випадку не є повним гріхопадінням.

3. Універсальний порятунок чи загальне спасіння. Цей принцип учить тому, що Христос помер, щоб врятувати всіх людей - але тільки в потенційному плані. Смерть Христа дозволяє Богу прощати грішників, але лише за умови наявності в них віри.

4. Робота Святого Духа по спасінню може бути обмежена волею людини. Цей принцип учить тому, що Святий Дух, починаючи роботу, спрямовану на те, щоб привести людину до Христа, може зустріти сильний опір, і Його наміри виявляться марними. Він не зможе дати життя, якщо грішник не захоче, щоб йому дали це життя.

5. Відступництво від благодаті. Це принцип учить тому, що грішник зрештою може втратити спасіння. Це, звичайно ж, логічний висновок, який випливає з даної системи. Якщо людина повинна виявити ініціативу для свого спасіння, вона повинна і зберегти відповідальність за кінцевий результат.

П'ять принципів армініанства були представлені на розгляд владі, яка у 1618 році скликала Національний Церковний Синод, що відбувся в м. Дортрехт, щоб перевірити вчення Армінія відносно Писання. Дортський синод протягом семи місяців провів 154 засідання і, зрештою, не погодився з тим, що погляди армініан відповідають принципам, викладеним у Слові Божому. Знову підтвердивши позицію, яка сформувалася в період Реформації і чітко викладену французьким теологом Жаном Кальвіном, Дортський синод сформулював т.зв. "п'ять пунктів кальвінізму", у протидію армініанській системі. Іноді їх приводять у формі акровірша, що складає слово "TULIP" (у перекладі з англ. - "тюльпан").

1. Total Depravity - повна, всеосяжна гріховність
2. Unconditional Election - безумовна вибраність
3. Limited Atonement - обмежене (цілеспрямоване) спасіння
4. Irresistible Grace - непереборна благодать
5. Perseverance of the Saints - стійкість святих

Можна без проблем помітити, що даний набір принципів абсолютно протилежний п'ятьом принципам армініанства. Людина зовсім нездатна врятувати себе внаслідок того, що гріхопадіння в Едемському саду було повним гріхопадінням. Якщо ж він нездатний врятувати самого себе, то врятувати його може тільки Бог. Якщо спасіння дає Бог, то Він вільний у виборі того, кого Він хоче спасти. Якщо Бог вирішив врятувати того, кого Він хоче, то це відноситься до тих, кого Христос викупив на хресті. Якщо Христос помер за них, то Дух Святий дійсно приведе їх до спасіння. Якщо початок спасіння був від Бога, то і кінець буде також від Бога. Святі при цьому будуть наполегливо прагнути до вічної радості.

Це - так звані п'ять пунктів кальвінізму. Тепер ми приступимо до їх детального вивчення, твердо спираючись при цьому на Слово Боже, так само, як це робили наші попередники, міцно тримаючись "за віру, раз дану святым" (Юд. 1:3).

1. Повна, всеосяжна гріховність

Ми приступаємо до розгляду першого з п'яти пунктів кальвінізму. І, звичайно ж, нас вражає той факт, що ця система починається з того, що повинно бути фундаментальним у питанні спасіння. Таким є правильне визначення положення того, хто повинен бути спасений. Якщо наше судження про гріх буде поверхневим і неповним, у нас буде і невірне судження про необхідні засоби для спасіння грішника.

Якщо ми віримо в те, що гріхопадіння людини в Едемському саду було тільки частковим, то з високим ступенем ймовірності можна сказати, що нас задовольнить спасіння, яке приписується частково Богу і частково людині.

Коли кальвіністи говорять про повну гріховність ("природний стан людини - це стан повної гріховності, і тому з боку людини абсолютно неможливо заробити свій власний порятунок чи сприяти йому"), вони мають на увазі під цим те, що людина впала в гріх в Едемському саду, і її падіння було абсолютним. Вся особистість людини була порушена гріхом, що поширився на всю людину: його волю, розум, любов, тобто на всі його здатності.

Біблія ясно навчає тому, що людина за своєю природою мертва: "Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили." (Рим. 5:12). Біблія говорить, що ми гріховні по природі: (а) від народження: "Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя" (Пс. 50:7); (б) на ділі: "І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її тільки зло повсякденно." (Буття. 6:5).

Такий природний стан людини. Тоді ми повинні поставити запитання: чи може мертвий сам себе воскресити? Чи може зв'язаний сам звільнитися? Чи може сліпий сам повернути собі зір, а глухий - слух? Чи може людина гріховна за своєю природою сама себе змінити? Звичайно ж, ні! Йов запитав: "Хто чистого вивести може з нечистого?" - і відразу відповідає - "Ані один!" (Йов 14:4). Еремія ставить запитання: "Чи мурин (чорношкірий) відмінить коли свою шкіру, а пантера ті плями свої?", приходячи далі до висновку, що: "Тоді зможете й ви чинити добре, навчені чинити лихе!" (Єр. 13:23). Спасіння по самій своїй природі повинно бути від Господа.

2. Безумовне обрання

Наше прийняття чи неприйняття повної гріховності в якості справжнього біблійного твердження про природний стан людини значною мірою визначає наше відношення до наступного питання, розглянутого Дортським синодом. Теза про безумовне обрання була сформульована у Баптистському віросповіданні 1689 року, цитату з якого ми приводимо нижче в короткому викладі. Ця теза раніше була майже ідентично викладена у Вестмінстерському сповіданні віри, у Тридцятих дев'ятих артикулах Англіканської Церкви та інших визнаннях віри.

У Баптистському віросповіданні говориться: "Людей, визначених для вічного життя, Бог обрав у Христі для вічної слави раніше створення світу у відповідності зі Своєю вічним і незмінним наміром, таємною радою і благоволінням волі Своєї, внаслідок Своєї добровільної, необмеженої благодаті і любові, не розглядаючи яких-небудь якостей самого творива (людини) як умову чи причини, що спонукала б Його до цього обрання" (розділ 3, пункт 5).

Доктрина про безумовне обрання природним чином впливає з доктрини про повне гріхопадіння. Якщо людина дійсно мертва, взята у полон, сліпа і т.д., тоді засіб виходу з цього стану потрібно шукати за межами самої людини (тобто в Бога). У попередній частині ми поставили запитання: "Чи може мертвий воскресити сам себе?" На це питання неминуче повинна бути відповідь: "Звичайно ж, ні". Якщо все-таки яка-небудь людина воскресне від духовної смерті - "народиться згори", як говорить Євангеліс від Івана, і з огляду на ті обставини, що він не здатен зробити це самостійно, ми повинні визнати, що Бог воскресив його - і ніхто інший. Однак у зв'язку з тим, що багато людей не "ожили", нам слід бачити в цьому Божий задум: саме Бог не воскресив їх. Якщо людина не здатна врятувати себе самого з тієї причини, що гріхопадіння Адама було повним гріхопадінням, якщо, далі, тільки один Бог може рятувати, і, нарешті, якщо врятовані не всі, то з цього випливає висновок, що Бог не всіх обрав до спасіння.

Історія Біблії - це історія безумовного обрання. Дивно, що ті, які противляться цій доктрині, не можуть зрозуміти це. У деяких віруючих виникають труднощі з вірою в те, що Бог може пройти повз одних і обрати інших, але при тім у них немає ніяких очевидних причин не вірити в те, що Бог призвав Авраама з язичеського Ура Халдейського і залишив інших перебувати в язичестві. Чому Бог обрав ізраїльський народ Своєю "особливим народом"? Немає потреби роздумувати над цим, тому що в книзі Повторення Закону нам дається ясна відповідь: "Не через численність вашу понад усі народи Господь уподобав вас та вибрав вас, бо ж ви найменші зо всіх народів" (Повтор. 7:7). Чому Бог зовсім ігнорував закони родини Ізраїлю, вибравши молодшого сина Якова замість старшого Ісава? У

Послання до Римлянам сказано: "... щоб позосталась постанова Божа у вибранні не від учинків, але від Того, Хто кличе... Полюбив Я Якова, а Ісава зненавидів. (Рим. 9:11-13).

Чим же ще була доктрина, яку Ісус проповідував у синагозі в Назареті, як не доктриною про безумовне обрання? "Правдиво кажу вам: Багато вдовиць перебувало за днів Іллі серед Ізраїля,... а Ілля не до жодної з них не був посланий, тільки в Сарепту Сидонську до овдовілої жінки. І багато було прокажених за Єлесея пророка в Ізраїлі, але жоден із них не очистився, крім Неемана сиріянина." (Лк. 4:25-27). Нам відомий результат проповіді нашого Господа, приведеної в цьому уривку: "і повели аж до краю гори,... щоб скинути додолу Його..."

Недолік місця не дозволяє скласти повний звіт про суверенне Боже обрання Його народу, але істина ясна: "Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас" (Іван. 15:16); "Чи гончар не має влади над глиною, щоб із того самого місива зробити одну посудину на честь, а одну на нечесть?" (Рим. 9:21); "Помилую, кого хочу помилувати" (Рим. 9:15); "вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу,... призначивши наперед, щоб нас усиновити" (Еф. 1:4-5) та ін. У кн. Дій апостолів про це говориться зовсім ясно: "І всі ті, хто призначений був в життя вічне, увірували." (Деян. 13:48). Обрання відбувається не внаслідок нашої віри; навпаки, наша віра є наслідком того, що ми були обрані, "призначені до вічного життя".

3. Обмежене спасіння

Це третє положення - не тільки головне з усіх п'яти, але також являє собою суть Євангелія - це ціль смерті Христа на хресті. І це не випадково. Теологи, що відстоюють істини протестантської Реформації від нападок армініан, у своїх формулюваннях слідували біблійній лінії і логіці, і досягли кінцевого пункту, на якому ґрунтується наше спасіння.

Насамперед, вони задавалися питанням: "Хто повинен бути врятований?" і відповіддю було: "людина". Але Біблія вчить нас тому, що людина у своєму природному стані зовсім не здатна врятувати саму себе. Таким чином, у нас є вчення Біблії, що людина знаходиться в стані абсолютної гріховності чи повної нездатності. Але оскільки деякі люди, безумовно, спасенні, то звідси випливає, що на відміну від всього іншого людства саме Бог врятував їх. Про це обрання ми читаємо наступне: "Щоб позосталась постанова Божа у вибранні..." (Рим. 9:11). Це спасіння, як ми всі визнаємо, було зроблено через добровільну смерть Ісуса Христа на хресті, де Він постраждав від правосуддя справедливого Бога і заслужив спасіння, яке Він, як Спаситель, призначив. Ми всі визнаємо те, що на хресті Христос поніс покарання і вчинив спасіння.

Виникає питання: чиє покарання Він поніс і кому Він приніс спасіння? Існують три шляхи, по яких ми можемо рухатися:

1. Христос помер для спасіння всіх людей без якого-небудь винятку.

2. Христос помер не для спасіння кого-небудь конкретно.

3. Христос помер для спасіння визначеної кількості людей.

Першої точки зору дотримуються "універсалісти". Вони вважають, що Христос помер для порятунку всіх людей, і що, як вони логічно припускають, всі люди будуть врятовані. Якщо Христос заплатив борг за гріхи, спас, викупив і віддав Своє життя за все людство, то, виходить, всі люди спасенні.

Другої точки зору дотримуються армініани: Христос, на їхню думку, зробив потенційний порятунок усіх людей. Христос помер на хресті, вважають прихильники цього погляду, і хоча Він заплатив борг за наші гріхи, Його праця, зроблена на хресті, не стане діючою доти, поки людина не "прийме рішення на користь Христа" і, таким чином, не одержить спасіння.

Третьої точки зору дотримують кальвіністи, і вона полягає в тім, що Христос, безумовно, врятував визначену кількість грішників, які заслуговують пекла, - тих, кому Отець дарував Свою любов, основу на вільному виборі. Син заплатив борги цих обраних і виправдав їх перед судом Отця, вклавши в них Свою праведність, так що вони тепер досконалі в Ньому.

Христос помер, щоб врятувати визначену кількість грішників, тих, кого "вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу" (Еф. 1:4), кого Батько "дав Йому" (Іван. 17:9), про кого Він сказав, що пролив за них Свою кров: "Бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!" (Матв. 26:28).

Ми стверджуємо, що ця остання точка зору визначає мету приходу Христа на землю і Його смерті на хресті: "Ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів." (Матв. 1:21); не юдеїв, зрозуміло, тому що юдеї не врятовуються як увесь народ. Ісус "Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе" (Еф. 5:25). "Що був виданий за наші гріхи, і воскрес для виправдання нашого" (Рим. 4:25). Кого має на увазі Дух Святий, коли говорить "нашого"? Світ? Якщо так, то, схоже, універсалісти праві, тому що в такому випадку Христос

був "виданий за гріхи (світу) і воскрес для виправдання (світу)" (Рим. 4:25); таким чином, світ виправданий перед Богом? Але це далеко не так.

Ми не повинні забувати той факт, що деякі місця Писання згадують "світ", і багато людей

використовують це слово в міркуванні про питання спасіння. Однак, якщо ми порівняємо окремі місця Писання, то побачимо, що при вживанні слова "світ" не завжди мається на увазі "всі чоловіки і жінки у світі". "Бачите, увесь світ йде за Ним", - говорили про Ісуса; однак, не кожен "йшов за" Христом. Цей вислів означає "всього роду люди", а саме як юдеї, так і язичники. Це важливе питання повинно завжди говорити про божественний намір: справді, Бог мав намір врятувати всіх людей, чи ні? Якщо Він не мав намір врятувати всіх людей без винятку, але тільки обраних, тоді праця Христа на хресті увінчалася найбільшим успіхом, і ми віримо тому, що "все прийде до Мене, що Отець дає Мені" (Іван. 6:37). Якщо ж, з іншого боку, Божим наміром було врятувати увесь світ, тоді спокута, зроблена Христом, була найбільшим провалом, бо величезна кількість людей не були врятовані. Христос заплатив за наші борги! Чиї борги? Борги світу чи борги обраних? Зрозуміло, якщо людина оправдана своїм Спасителем, тоді закон, який він порушив, повинен бути задоволений, тому що борг погашений Поручителем від його імені.

4. Непереборна благодать

Цей четвертий пункт кальвіністського віровчення знову є логічним висновком з попередніх принципів. Якщо люди нездатні врятувати самих себе внаслідок своєї гріховної природи, і якщо наміром Бога був їхній порятунок, що і зробив Христос, то з цього логічно випливає, що Бог повинен забезпечити засоби для того, щоб закликати людей прийняти цей порятунок, зроблений Ним самим. І хоча кальвіністська богословська система дуже логічна, все ж це щось більше, ніж просто логічна система. Це система чистого біблійного віровчення, що має тверду підставу в Слові Божому. Так, у Посланні до римлян ми читаємо: "А кого Він призначив, тих і покликав" (Рим. 8:30). Бог не тільки обирає людей для порятунку, але також і кличе тих, кого Він хоче обрати.

Що мається на увазі під непереборною благодаттю? Ми знаємо, що коли в церкві, чи на вулиці при читанні Слова Божого звучить євангельський заклик, не кожен приймає його. Не кожен, хто чує, усвідомить свій гріх і відчуває, що має потребу в Христі. Це пояснює те, чому ми говоримо про два види заклику. Існує не тільки зовнішній заклик, але і заклик внутрішній. Зовнішній заклик може бути описаний, як "слова проповідника", і коли цей заклик лунає, він може діяти різними способами в різних серцях і приводити до різних результатів. Єдине, чого він не може, це вести роботу спасіння в душі грішника. Для того, щоб зробити роботу по спасінню, зовнішній заклик повинен супроводжуватися внутрішнім закликом Святого Духа Божого, тому що саме Він переконує в "гріху, правді і суді" (Іван. 16:8). Якщо Дух Святий закликає чоловіка, жінку чи підлітка по Своїй милості - це покликання, якому неможливо протистояти і перешкодити. Це прояв нездоланної, непереборної благодаті Божої.

Доказ цьому ми знову знаходимо в Божому Слові, наприклад, у наступних віршах та уривках:

1. "Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені, а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть" (Іван. 6:37). Зверніть увагу на те, що мова тут йде про тих, кого Отець "дав Христу" - обраних, котрі "прийдуть" до Нього, і коли вони прийдуть до Нього, вони не будуть "вигнані геть".

2. "Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його" (Іван. 6:44). Тут Господь просто говорить про те, що людям не можливо прийти до Нього самим, Отець повинен "притягнути" їх.

3. "Кожен, хто від Бога почув і навчився, приходить до Мене" (Іван. 6:45). Люди можуть чути зовнішній заклик, але тільки "хто почув і навчився від Бога" відгукнуться на цей заклик і прийдуть до Христа. Так, ми читаємо про Симона Петра: "Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець." (Матв. 16:17).

4. "Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі" (Рим. 8:14).

5. "Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю..." (Гал. 1:15).

6. "Але ви вибраний рід, ... щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого" (1 Петра 2:9).

7. "А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі..." (1 Петра 5:10).

Армініани вірять у те, що людина може противитися і противиться заклику Євангелія Божого, і тому вони стверджують, що доктрина про нездоланну благодать не може існувати. Ми віримо в те, що людина не тільки

може противитися Євангелію Божому, але в силу самої своєї природи вона повинна противитися цьому. Ось чому повинна існувати така доктрина, як доктрина про благодать, якій неможливо протистояти. Іншими словами, на нас повинен бути вчинений якийсь вплив більш сильніший, ніж наша природа, більш сильніший, ніж наш опір, здатний викликати відродження нашої душі, інакше ми приречені назавжди, тому що "людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа" (1 Кор. 2:14).

5. Стійкість святих

І, нарешті, останній пункт - гарантії святим. І знову для стислості викладу звернімося до Баптистського віросповідання, що знаходиться в згоді по цьому пункті з іншими історичними віровизнаннями. У ньому говориться: "Ті, кого Бог прийняв в Улюбленому, дійсно призвав і освятив Своім Духом, кому Він дав дорогоцінну віру Своїх обраних, не можуть ні цілком, ні остаточно відпасти від благодаті. Вони виразно будуть залишатися в ній до кінця і будуть навіки врятовані, бачачи, що дари і покликання Божі непорушні" (глава 17, пункт 1).

Давайте знову переконаємося в тому, що це справді те, про що учить Писання: "Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами. А кого Він призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив. Що ж скажемо на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас?... Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ... ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любові Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!" (Рим. 8:29 і далі).

Нам варто визнати той факт, що все, що було зроблено тими, хто обговорював ці питання на Дортському синоді (чи ж тими, хто учить у такий спосіб) було викладено в систематичній формі і стало маленьким компасом навчання Євангелія про вільну і суверенну благодать. Якщо людина не може сама себе спасти, тоді Бог може спасти її. І якщо не всі спасенні, значить Бог не спас усіх. Якщо Христос заплатив за гріхи, то значить Він заплатив за гріхи тих, хто спасенний. Якщо Бог має намір дати спасіння у Христі в серцях тих, кого Він обрав для спасіння, тоді Бог і забезпечить засоби для ефективного його здійснення. Отже, якщо Він прикликав для порятунку тих, хто ніколи не зможе спасти себе сам, то Він також і збереже цих спасених для вічного життя в славу Свого Імені.

Таким чином, за повною гріховністю, безумовним обранням, обмеженим спокутою, діючим покликанням випливає вчення про стійкість святих до кінця. "Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса" (Фил. 1:6). Слово Боже наповнене цитатами з цієї благословенної істини. "Оце ж воля Того, Хто послав Мене, щоб з усього, що дав Мені Він, Я нічого не стратив, але воскресив те останнього дня" (Іван. 6:39). "Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки" (Іван. 10:28). "Бо коли ми, будучи ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його" (Рим. 5:10). "Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом" (Рим. 8:1).

Відмітною ознакою віруючого є те, що він належить Христу, наполегливий у виконанні справ Христа "дбає чинити міцним своє покликання та вибрання" (2 Петра 1:10). Віруючий у Христа може впасти в спокусу, але Господь "не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її" (1 Кор. 10:13), так що віруючий буде брати участь у справах, які личать його порятунку на славу Христа. Як вірші з Послання до Римлян 8:28-39 демонструють божественну логіку в вічному спасінні; так цій логіці слідують і кальвінізм. Спасіння, яке є наміром і метою Бога, повинне бути закінчено здійсненням Його великого задуму, що полягає в тім, що ті, "кого Він передбачив", навіки з'єднані зі своїм Спасителем.

В. Дж.

Сімон. Стаття
взята із сайту
Reformed.ru

Про що б ви не попросили Лорі, на все у нього одна відповідь: "Не можу". Для будь-якої роботи в нього була відмовка. Якби ви попросили його принести відро вугілля, він би відповів: "Не можу, воно занадто важке". Чи якби ви попросили його виконати яке-небудь інше доручення, він би сказав: "Не можу, я дуже втомився". Можливо, ви попросили б його витерти тарілки. У такому випадку він відповів би: "Не можу. Це заняття для дівчат".

Звичайно, у його відмовках не крилося ніяких особливих причин, я впевнений, що насправді лихом Лорі була проста лінь. Він говорив "не можу" тільки якщо з'являлася якась робота. Але він ніколи не говорив цього під час ігор, чи якщо до нього приходив друг, і кликав покататися на велосипеді, чи пограти в м'яч. У такому випадку відповіддю завжди було: "Добре, я буду через хвилину".

Мама Лорі багато разів дорікала йому, що з його боку нечесно ніколи не допомагати їй у домашніх справах і в той же час завжди з радістю бігти на вулицю гратися з приятелями. Однак Лорі залишався таким же і наступного дня, і те, що говорила мама, нічого не змінювало. Але одного разу маму осінила чудова ідея.

Того ранку Лорі так довго не хотів вставати, що простав школу. Зазвичай, мама довго будила його, і чула у відповідь лише невдоволене бурчання: "Я не можу встати. Я спати хочу". Цього разу мама дозволила Лорі встати, коли він сам того захоче. Але було вже занадто пізно. Лорі був дуже сердитий, коли він спустився вниз і хотів, щоб йому відразу подали сніданок. Але сніданку не було.

"Чому ти не приготувала мені сніданок?" - невдоволено запитав він маму.

"Я не можу, - відповіла мама із загадковою посмішкою. - Я дуже втомилася".

Незадоволений, Лорі побіг до школи так і не поснідавши. Він на стільки спізнився, що вчитель відчитав його перед усім класом, що розсердило хлопчика ще більше.

По дорозі зі школи він перелізав через огорожу разом з іншими хлопцями і зачепився за іржавий цвях. Коли спустився вниз, шматок його штанив залишився на огорожі. Прийшовши додому, він забажав, щоб мама негайно полагодила їх.

"Не можу, - сказала мама. - Я дуже зайнята".

"Я повинен йти в школу ось так?" - обурився Лорі, вказуючи на дірку в штаних.

"Боюся, що так", - відповіла мама.

Що йому і довелося зробити наступного дня, що здивувало всіх однокласників.

Коли Лорі повернувся зі школи, він, звичайно, відразу ж захотів вечеряти, тому що весь день майже нічого не їв. Але на столі нічого не було. Він дуже здивувався, тому що звик, що до його приходу все завжди було готове.

"Ти не приготувала вечері?" - запитав він маму.

"Ні, - відповіла вона, - Я не можу. Я втомилася. Сьогодні я не в змозі готувати вечерю".

"Але одразу ж після вечері я хочу піти погратися ", - обурився Лорі.

"Добре, - погодилася мама, навіть не ворухнувшись в кріслі і знову опускаючи очі в книгу, яку читала. - Йди. Я не заперечую".

"Але ти збираєшся дати мені що-небудь поїсти?"

"Не можу. Я втомилася".

Лорі вискочив з будинку, грюкнувши дверима. Але, йдучи по вулиці, він задумався. Можливо, мама справді втомилася. Може, вона дійсно мала потребу в тому, щоб хтось допоміг їй. Напевно, вона справді так втомилася, що не могла приготувати вечерю навіть собі.

Лорі зупинився. Він подумав про майбутню гру в м'яч, потім про маму, що сиділа в кріслі жалюче втомлена. Він пошкодував про те, що був таким безсердечним. І тоді він вирішив повернутися.

Заглянувши у вікно кухні, він побачив, що мама заснула в кріслі. Він зрозумів, що в нього з'явилася можливість виправити помилку.

У душі він дійсно був гарним хлопчиком, незважаючи на вкорінену звичку лінуватися в усьому, що стосувалося роботи. Прокравшись навпачинах до кухні, він, намагаючись не галасувати, вимив посуд, потім потихеньку пробрався до їдальні і накрити стіл.

Відверто кажучи, це було вперше, що Лорі накрити стіл, але зробив він це відмінно. Він виставив на стіл усе найкрасивіше, що тільки міг знайти, приніс із саду квіти. Стіл виглядав так, начебто дуже важливий гість повинний був прийти на вечерю.

Раптом Лорі помітив, що забув принести масла. На нещастя, тарілка була слизькою і вислизнула з рук, з гуркотом упавши на підлогу.

Мама прокинулася і підхопилася з крісла, наче сталося щось жахливе. Їй снився Лорі, і шум роздався саме в той момент, коли з ним трапилося лихо. Але її страх змінився радістю, коли побачила акуратно накритий стіл "О! - вигукнула вона. - І хто б міг подумати, що ти можеш так красиво накрити стіл!!!"

Вони прекрасно повечеряли разом, і мама за весь вечір не сказала ні слова про розбиту тарілку. Лорі був такий щастливий, що вирішив надалі завжди допомагати мамі.

Відразу ж після того, як вони закінчили вечеряти, хтось постукав у двері, і хлопчачий голос покликав: "Йдімо, Лорі, усі чекають на тебе".

"Вибачте, але я не можу піти, - відказав Лорі. - Сьогодні ввечері я буду допомагати мамі".

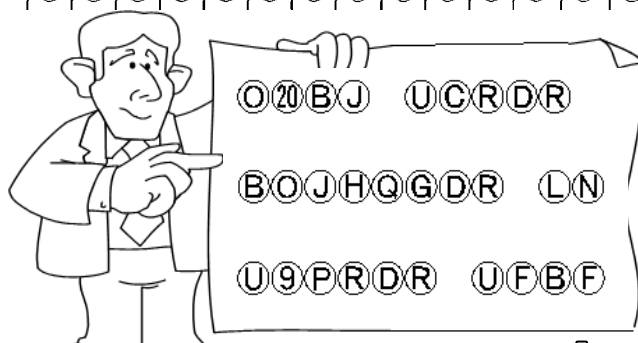
Мама почула його слова і поспішила до дверей.

"Тепер все гаразд. Лорі. Ти можеш допомогти мені завтра".

Переповнений радістю, Лорі вибіг з будинку. Якби ви знали, який він був щастливий цього вечора.

А	Б	В	Г	Д	Е	Є	Ж	З	И	І	Ї	Й	К	Л	М
9	В	С	Д	Е	Ф	5	Н	І	Ј	К	17	М	Н	О	Р

Н	О	П	Р	С	Т	У	Ф	Х	Ц	Ч	Ш	Щ	Ю	Я	Ь
Q	R	3	T	U	V	W	X	Y	Z	1	A	S	20	L	G

Лук.10:27

Цього музика стала Євангелієм

Кому не знайоме ім'я Мендельсона, під чию музику урочисто входили в ЗАГС мільйони закоханих пар... Ну, а якщо звуки весільного маршу (одного з найвідоміших творів Мендельсона) для когось виявилися не прелюдією до щастя, а початком багаторічних страждань, то, можливо, це тому, що вони не знали секрету, який одного разу став відомим великому німецькому композитору.

А починалося все не дуже багатообіцяюче. Дід Фелікса, Мойсей Мендельсон, у чотирнадцятилітньому віці приїхав у Берлін у дуже жалюгідному стані. Худий і негарний, він стояв перед вартою головних міських воріт. Коли його запитали, для чого він прийшов, він, заїкаючись, спробував вимовити єдине відоме йому слово німецькою мовою: "Lernen" - учитися. Оскільки євреям заборонялося користатися головним входом, варта відіслала його до воріт, через які впускали худобу. У книзі реєстрації тих днів зберігся запис: "Сьогодні через ворота пропустили 6 волів, 7 свиней і одного єврея".

Це було в 1743 році. Минуло шість років і смаглявий маленький горбань став найбільш зухвалим філософом і письменником у Берліні. До 1767 року він, який колись знав лише одне німецьке слово, надрукував безліч популярних книг німецькою мовою.

Мойсей був геніальним мислителем з неприборканим характером. Авраам, старший з його восьми дітей, був зовсім іншого складу. Він був високого зросту, красень, трохи повільний у рухах. Маючи невеликий капітал, зумів організувати величезний банк. Багатий, статечний і консервативний у поглядах, він ніколи ні з ким не сварився і зберігав банківські вклади з непохитною надійністю. Але та іскра, яку запалив Мойсей Мендельсон не згасла і принесла славу його онуку.

Фелікс Мендельсон народився в 1809 році. Багатство і розкіш оточували його з дня народження. Одне лише затьмарювало його долю - він народився євреєм. Живучи в Берліні, він був безправним. За законом держава могла б в одну ніч позбавити його всього капіталу і майна. Природно, що його батько всіляко ховав багатство і зберігав свої скарги в стінах звичайного будинку.

Авраам Мендельсон не був прибічником юдаїзму, тому що не вірив, що Бог надприродним чином мав справу з євреями, як про це оповідає Біблія. Він був вражений доказами свого брата, який якимось заявив: "Людину може вберегти вірність гнобленої і переслідуваної релігії, терпіти довічні переслідування своїх дітей, доти, поки вважає, що все це служить єдиним шляхом до спасіння. Але як тільки вона перестає в це вірити, дотримуватися цієї вірності - варварство".

Якось у дитинстві Фелікс повернувся ввечері додому зі співочої школи, гірко плачучи. Він розповів батьку, як діти насміхалися над ним, коли виконували "Пристрасті по Св. Матвію". Вони кричали: "Подивіться на цього єврейського хлопчика, який співає для Христа!" Почувши все це, батько наступного дня повів своїх дітей у лютеранську церкву, де за допомогою декількох крапель води їх охрестили в християнську віру, визнану державою. Батьки вжили захисну мантію християнства, але, хоча вони з дітьми і числилися християнами і формально були членами церкви, ніяких християнських переконань у них не було.

Музика значила для Фелікса Мендельсона набагато більше. Вона завоювала його серце, коли йому було лише 6 років. У 9 років він уже міг давати публічні концерти. У 10 років почав сам складати музику і за півтора року написав біля п'ятдесяти творів.

Визначною подією його юності був виступ перед знавцями музики Німеччини, які високо оцінили його гру. Мендельсону тоді було 12 років. Прекрасні здібності і майстерність юного хлопчика були настільки очевидні, що знаменитий піаніст Моцель записав у своєму щоденнику: "Фелікс - чудо. Обдаровані діти просто ніщо в порівнянні з ним! Цей хлопчик уже зрілий виконавець".

Молодість генія протікала в одному з красивих особняків Берліна, в оточенні друзів із найбагатших родин міста. Такі обставини як не можна краще сприяли творчому розвитку починаючого композитора. Саме в цей період у Мендельсона зародився перший музичний доробок, що мав великий успіх. Він назвав його "Сон у літню ніч". Фелікс, як і всі його багаті друзі, жив сьогоднішнім. Вони процвітали, проводили час у розвагах, повні райдужних надій. Але яка мета була за всім цим? Його родина перейшла з юдейства в християнство, але батько і мати цінували нову віру не більше, ніж стару. Навіть різні знамениті богослови, що

відвідували його родину, були більш зацікавлені в тім, щоб спростувати християнство, а не затвердити кого-небудь у проходженні цим шляхом. У Німеччині тоді було модно висміювати богодухновенність і авторитет Біблії.

Навчаючись в Берлінському університеті, він вирішив дізнатися про віру більше. Саме в той період він познайомився з музиком Баха. Йому дуже хотілося, щоб один з найвідоміших творів Баха "Пристрасті по Матвію", було виконано в Берліні. З цього приводу за допомогою свого друга, співака Едварда

Деврієна, Фелікс створив оркестр і хор з чотирьохсот співаків. Виконання мало величезний успіх. Але Мендельсон відчув досягнуте не тільки з музичної, а й драматичної точки зору. У ньому з'явилася глибока повага перед самою духовною суттю, що і привело його до віри в страждання і смерть Христа, як спокутну жертву за гріхи людини. Він твердо повірив у богодухновенність і непогрішність Слова Божого. Фелікс став шукати сенс життя на тім шляху, який висміювали його родина і друзі. Він почав вивчати життя Мартіна Лютера, і був глибоко вражений, читаючи про духовні пошуки реформатора. Невадала спроба Лютера знайти Бога в стінах монастиря, його відкриття того, що Бог відкриває Себе через віру в Христа, переживання Лютера при навертанні його до Бога і його високі досягнення, зроблені при сприянні Божому - все це глибоко запало в душу Мендельсона.

Духовний досвід Мендельсона не можна порівняти з драматичним навертанням апостола Павла, якого колись осяяло яскраве небесне світло. Але так само, як і Павло, він відкрив для себе, що християнин - це людина, яка пережила навертання і стала новим створінням у Христі. "Колишнє минуло", - говорить Павло, а з ним пішли і старі спонування і бажання. У цьому Фелікс міг порівняти себе з Павлом. І тому не дивно, що першим його хоровим здобутком був "Святий Павло". Один з його найближчих друзів відзначив: "Не ми вибираємо тему, а тема - нас".

Протягом декількох тижнів Мендельсон поглиблено вивчав праці Павла. Його можна було бачити повсюдно з Біблією та книгою з історії ранньої церкви. Йому було 27 років, коли вперше виконав музичний твір - "Святий Павло". Праця над цим твором відображала зусилля щиро віруючої людини донести звістку про Бога і прославити Його самою манерою викладу.

Мендельсону були далекі поверховість і втеча від проблем життя. Наприклад, у переддень Нового року він ще раз переглядав свої невдачі і провини. У цей період він шукав прощення у всемогутнього Бога - інакше не було рації приносити нові обітниця. Мендельсон говорив: "Люди зустрічаються один з одним і бездумно, жартуючи, бажать один одному щастя, у такий спосіб бажуючи позбутися від туги, сміючись і випиваючи, і не можуть досягти мети... Я знайшов, що все це не приносить результату. Передноворічні дні - це дні спокути, і кожна людина повинна провести їх наодинці із собою".

Особисте життя автора весільного маршу склалося як не можна краще. У 28 років він женився на сімнадцятилітній Цецилії Жанрено, прекрасній і сором'язливій дівчині. Вона була дочкою пастора і розділяла християнські погляди Фелікса.

У цей період Мендельсон працює над ораторією "Ілля", а також пише кілька духовних творів і псалмів, включаючи всевітньо відомий "Гімн хвали" і англійський гімн "Почуй мою молитву".

Під час свого останнього відвідування Англії композитор, за особистим проханням королеви Вікторії, диригував виконанням "Іллі" у Лондоні. Наприкінці виступу принц Альберт передав йому програму, на якій було написано: "Шляхетному художнику, що, незважаючи на оточення шанувальників Ваала знеціненого мистецтва, виявився, завдяки своєму генію й умінню, спроможним зберегти вірність служіння щирого мистецтва Великому Творцю".

Цими словами варто завершити розповідь про одного з найвидатніших композиторів Німеччини, чий геній цілком був присвячений служінню Всевишньому.

- Ⓐ Найближчим часом розпочне свою роботу Спільна рада при Міністерстві освіти і науки України. Членами Ради будуть представники Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Така ідея обговорювалася і була затверджена 17 липня нинішнього року під час зустрічі в Києві міністра освіти і науки України Івана Вакарчука з керівниками християнських Церков України.
- Ⓐ Церкви України незадоволені роботою мас-медіа. "Ми, учасники розширеного засідання Київської міської ради Церков і релігійних організацій, висловлюємо свою глибоку стурбованість розгорнутою через засоби масової інформації кампанією й інші форми впливу на суспільну свідомість, спрямованою проти цілого ряду релігійних організацій і їхніх духовних лідерів", - такими словами починається Звертання до Президента України релігійних лідерів столиці, що 8 вересня засідали в мерії.
- Ⓐ Влада Києва підготувала програму розвитку державно-церковних відносин у столиці до 2012 року. Про це повідомив секретар Олесь Довгий на розширеному засіданні міської ради церков і релігійних організацій. Секретар Київради також заявив, що між київською владою і релігійними громадами є співробітництво в питаннях землерозподілу для будівництва нових храмів, майнового, духовного й освітнього характеру, дотацій з міського бюджету, узгодження і проведення заходів, зв'язаних з діяльністю цих громад. За словами О.Довгого, міська влада бере участь у фінансуванні різних благодійних проєктів, зокрема, які стосуються створення будинків поглядю за людьми літнього віку, безпритульними.
- Ⓐ У Києві стартував молодіжний євангелізаційний проєкт "Програмує в дії". Мета проєкту - євангелізація серед молоді 14-28 років, отримання молодими людьми затребуваної на ринку праці спеціальності і наступне працевлаштування студентів, які скінчили Вишу. Навчання в класах має перед собою дві мети - євангелізацію через спілкування віруючих і невіруючих, а також навчання через Інтернет, які будуть вести асистенти проєкту. Цього року планується відкрити близько 30 навчальних класів при помісних церквах, у середньому з десятима комп'ютерними місцями в кожному класі. Від помісної церкви потрібно тільки приміщення класу і лідер, який буде вести проєкт. По завершенню першого циклу навчання, при навчальному центрі буде створена філія компанії "Diawest-Soft", у якій будуть працювати успішні студенти під керівництвом свого лідера. Навчання планується вести протягом трьох років з відвідуванням комп'ютерних класів двічі на тиждень по півтори години, самостійних робіт із двох-чотирьох годин в день і виїзних сесій на один тиждень кожних три місяці. Для стимулювання відповідальності учнів навчання планується платним. Середня ціна за навчання складе 40 доларів на місяць і буде коригуватися в залежності від матеріального становища студента, зданих при вступі тестів і оцінок, одержуваних у процесі навчання. Крайні студенти не тільки будуть звільнені від плати за навчання, але й зможуть одержувати зарплату, виконуючи найпростіші завдання компанії.
- Ⓐ Американські пресвітеріани і реформатори допоможуть потерпілим у Південній Осетії. Американські християни висловили співчуття потерпілим у результаті нападу на Південну Осетію і заявили про намір надати їм допомогу. "Ми обіцяємо молитися за всіх Вас. Оскільки Церкви усього світу відгукнулися на цю гуманітарну катастрофу, ми будемо співробітничати з екуменічним гуманітарним агентством "Церкви в спільній дії" для допомоги постраждалим у результаті цих бойових дій", - говориться в листі генсека Реформаторської церкви Америки Уеслі Гранберг-Майклсона і клірика Пресвітеріанської церкви США Грейді Парсонса.
- Ⓐ Єврейське імення Бога більше не повинно використовуватися в католицькому богослужінні. Про це заявив в офіційному листі, адресованому всьому єпископату Католицької Церкви, кардинал Френсіс Арінзе, префект Конгрегації богослужіння і дисципліни таїнств. Арінзе наполягає на тому, щоб ім'я Єгова в богослужінні тепер повсюдно було змінено на Бог так само, як раніше єврейське слово "Адонай" було повсюдно змінено на «Господь». Своє рішення головний літургіст Ватикану аргументує тим, що такі імена Бога, як Єгова та Адонай, були необхідні для старозаповітного Ізраїля.
- Ⓐ Український Католицький Університет звернувся до академічного співтовариства України з закликом "зробити все можливе для того, щоб зупинити руйнування української державності і сприяти національному взаєморозумінню". В УКУ вважають, що не тільки політики винні в нинішній політичній кризі.
- Ⓐ Стало відомо, що недержавний пенсійний фонд (НПФ) "Покрова", заснований керівництвом Української греко-католицької церкви і закінчив державну реєстрацію 31 липня, готовий до підписання угод, що дозволяють йому приступити до роботи вже на початку вересня. Священнослужителі прогноують участь представників різних конфесій у створенні недержавної пенсійної системи. У той же час адміністратори пенсійних фондів відзначають, що відсутність в уряді чіткої програми дій гальмує розвиток НПФ.
- Ⓐ На Тернопільщині відкрили католицьку школу. Колегіум-інтернат "Знамення" - спеціалізований християнський навчальний заклад для

- дівчат з поглибленим вивченням предметів духовно-просвітительського напрямку, відкрили 1 вересня в селі Зарваниця на Тернопільщині. Ініціатором створення такого закладу виступило керівництво Тернопільсько-Зборівської єпархії Української Греко-католицької Церкви (УГКЦ), а також Рада мирян єпархії. У колегіумі будуть використовувати основний державний освітній компонент 10-11 класу, по його закінченні випускниці одержать атестат державного зразка. У закладі передбачено також індивідуальний підхід до навчання відповідно до вибору і потреб учениць.
- Ⓐ Євангельські пастори Грузії виступили проти антигрузинських і антизахідних листів, висловлень і інтерв'ю, що були поширені через російські мас-медіа, служителями деяких російських протестантських та інших церков. У своєму звертанні пастори відзначили, що тисячі віруючих по всій Грузії, як осетин так і грузин, дуже розчаровані й ображені безвідповідальними і дилетантськими листами й інтерв'ю деяких російських пасторів у зв'язку з російсько-грузинським конфліктом. "На темному політичному тлі ми очікували від російських пасторів духовного відгуку, наповненого мудрістю, що сіяла б між конфронтуючими сторонами насіння християнської любові, але почули у відповідь пропагандистські заяви", - пишеться в звертанні.
- Ⓐ 1 вересня офіційно почала працювати перша російськомовна загально християнська пошукова система wwjd.ru. Назва сайту створена від абрєвіатури англословної фрази "What would Jesus do?", що стала популярна в Сполучених Штатах у 1890-х роках, як особистий девіз для тисяч християн. У перекладі вона означає: "Що б зробив Ісус?", якби Він був на нашому місці.
- Ⓐ Ватикан у цьому місяці зніме з Лютера обвинувачення в єресі. Папа готує нову Реформацію? Це буде зроблено в спеціальному документі, який підпише Папа. "Таймс" з посиланням на "авторитетне джерело у Ватикані" повідомляє, що у вересні Папа Бенедикт XVI опублікує документ, де Лютер, відлучений від Католицької Церкви в 1520 р., буде виправданий, а звинувачення в єресі - зняті. Якщо ці зведення вірні і Папа дійсно реабілітує засновника Реформації, який найбільше зробив для ослаблення католицизму у Західній Європі, це буде безпрецедентним кроком. Експерти гадають, чи не значить це, що нинішній Папа сам затіває далекоглядну реформу.
- Ⓐ Перший конгрес християнської молоді СНД і країн Балтії стартував увечері 26 серпня в Україні. Майже три тисячі делегатів з 15 країн пострадянського простору, гості із Західної Європи і США зібралися в Одеському дитячому центрі "Молода гвардія". На адресу конгресу прийшло багато звернень від офіційних осіб, у тому числі від міністра України у справах сім'ї, молоді і спорту Юрія Павленко, глави комітету ВРУ з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту і туризму Юрія Костенка, глави комітету ВРУ з питань культури і духовності Володимира Яворівського. Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко у своєму письмовому поздоровленні делегатам заявила: "Ви є передовою силою в проголошенні християнських і загальнолюдських цінностей, утвердженні моралі, що серед нинішньої молоді нівельовані і втрачають авторитет. Об'єднавши ваші зусилля і зусилля держави, ми разом з Божою допомогою зможемо повернути суспільство до духовності".
- Ⓐ Троє ченців з Підгорецького греко-католицького монастиря у Львові спробували захопити храм апостола Якова в українському місті Стрий. Під час з'ясування обставин з міліцією, що прибула на місце події, ченці, двос з який громадяни Чехії, на очах у людей побігли стражі порядку і чинили опір при затримці.
- Ⓐ 5 серпня 2008 року представники християнських Церков України направили звернення до прем'єр-міністра України Ю.Тимошенко з проханням до початку 2008/2009 навчального року виділити з Державного бюджету України на 2008 рік кошти для друку підручників з предмету "Християнська етика" для п'ятого і шостого класів. Зазначені підручники вже рекомендовані для використання Міністерством освіти і науки України.
- Ⓐ Максим Максимов надає унікальну можливість кожному пастору і організаторам програм розміщати в ефірі супутникового телеканалу "CNL-Україна" християнські програми українською мовою БЕЗКОШТОВНО, - повідомляє "CNL-NEWS". Ось уже п'ять місяців поспіль діє перший супутниковий український християнський телеканал «CNL-Україна». І результати не змусили на себе довго чекати. Тисячі листів і дзвінків від вдячних глядачів надходять в український офіс телеканалу. "Сьогодні неозброєним оком видна висока необхідність мотивувати християн України створювати свої ТВ програми. Я хочу допомогти, і саме тому прийняв рішення надати безкоштовний ефір для будь-якої християнської програми, зробленої українською мовою! Через рік, можливо, ми продовжимо цю акцію по наданню безкоштовного ефіру, - сказав Максим Максимов. Також ми сподіваємося, що з'являться спонсори християнського українського ефіру, і ми зможемо зробити дуже багато для розширення Євангелізації в Україні". Ця пропозиція буде діяти до кінця року для будь-якого бажаного.

Пам'яті пастора Мартена Нана

“Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле. Як вам здається: коли має який чоловік сто овець, а одна з них заблудить, то чи він не покине дев'яносто і дев'ятьох у горах, і не піде шукати заблудлої? І коли пощастить відшукати її, поправді кажу вам, що радіє за неї він більше, аніж за дев'яносто і дев'ятьох незаблудлих. Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих.”

Матвія 18:11-14

В одній з реформованих Церков Голландії, пастор після служіння приніс кульок повен гудзиків та й сказав, що це те, що він на протязі декількох років знаходив в дияконії. Хтось, щоб не кидати гроші в диякональний мішечок, кидав туди гудзики, мовляв, так чи інакше ніхто не побачить, не зрозуміє, адже в Церкву приходять багато людей. Того дня серед багатьох людей сидів один хлопчик Мартен, який з 6 років відвідував недільну школу, був з великої сім'ї, і відрізнявся своє живою вдачею, за що часто отримував від своїх батьків. Чомусь йому здавалося, що всі люди дивляться на нього, і що пастор теж дивиться на нього. «Невже вони знають, хто кидає гудзики?» – подумав він. Але ніхто з присутніх людей цього не знав. Звичайно, ніхто й не знав, ким стане цей хлопчик на ймення Мартен, який ріс у великій сім'ї. Однак Бог це знав. Бог ніколи не відмовлявся від Свого плану. Він знав і любив цього досить неслухняного хлопчика.

Мартен в дорослому віці також відвідував Церкву, але поступово віддаляючись від батьків, віддалявся і від Церкви. Це юнак пробував різні професії. Одна з них була особливо цікава. Майже ніхто цього не знав, але Мартен був коком. Він працював на кораблі, де варив їсти чи мив посуд. Також він працював вчителем у школі, де діти часто робили різні витівки. Кожен християнин може запитати, як він став Божою дитиною? Це особливо цікаво. Я дуже люблю розповідати про це, однак трохи згодом, бо є ще щось надзвичайно особливе. Це про овець.

Певне, ви вже прочитали біблійний текст зверху? Якщо ні, то благаю вас, прочитайте. Там розповідається про знайдену вівцю. Для багатьох він є цікавим, мудрим, повчальним. То треба було додуматися, щоб залишити 99 і піти шукати 1 вівцю. Хіба 99 більше за одну? Певно, багато хто з вас буде сміятися з мене, мовляв, що за нерозумний пастор пише все це! Адже Ісус розповідає це про любов Свого Отця до грішників. Пастух залишає 99 овець, які не заблудили, щоб знайти одну, яка заблудилася. Бог хоче показати, що Він зробить все, щоб знайти її, цю вівцю. І як це чудово. Який дивний Господь! Коли я про це думаю, то моя душа витає. Воля Отця Небесного це – життя. Адже Він дав це життя. І яка радість для кожної людини, коли вона відкриває Творця. Вона бачить все те саме, що і було. Все навколо знайоме їй, але все це починає переливатися особливими фарбами, бо вона пізнає вірою Того, Хто створив усе. Яка прекрасна воля Отця! Яка чудова воля Божа для Його Церкви. Саме з таких овець, які заблудилися, Він збирає Свою Церкву. І це не сонна Церква, не формальна, не мертва. Ця Церква живих, вона сама Жива, бо є Церквою Божою, Який є Богом для живих, а не мертвих.

На те також була воля Божа стосовно однієї овечки, яка кидала колись гудзики, була моряком, і ще багато іншого, щоб ця овечка не загинула. Воля Божа була і на те, щоб «один із цих малих» став вісником Божого Слова по цьому світу. Так я пишу про цього Мартена. Ви знаєте як Пастух знайшов його? Це чудова

історія, я люблю розповідати її. Родина Мартена була досить чисельною із досить суворим та справедливим батьком, та дуже люблячою мамою. Мартена часто карали, змушували слухатись, читати Біблію, бути в Церкві на уроках з Гейдельберзького катехізису. Мартен знав цей катехізис напам'ять. Певне, це була та книга, яку він спочатку дуже не любив. В Церкві цей хлопчик був постійно, мусив слухати проповіді, співати. Він вважав себе за християнина. Але чогось не вистачало. Навіть будучи молодим хлопцем, далеко від сім'ї, Мартен вірив. Він знав, що «Син Людський прийшов, щоб спасти загинуле» (Матвія 18:11). Мартен пам'ятав багато чого. Але це не торкалося його серця. Ким він мріяв стати, я не знаю, але думаю цих мрій було багато. Але чи мріяв він бути Божим служителем? Не думаю, що це входило до його планів. Однак в його житті було щось дуже особливе, дуже цінне. Можливо, це великий секрет для вас, але саме це дуже особливе та цінне є й у вашому житті, – воля Отця Небесного. Воля Отця Небесного була важкою для цієї овечки, але як він любив Свого Отця і дякував за Його волю?

Бог послав Мартену хороших батьків, які любили Його. Бідні, німечні люди мали захист та їжу у цьому будинку. Батько з матір'ю намагалися дати своїм дітям освіту та наставити на життя з вірою в Бога. І коли діти відкинули це навчання, вони використовували самий ефективний інструмент, який маємо ми, батьки, щоб їх діти пізнали Господа. Мама Мартена особливо молилася за свого сина. Найбільшою її радістю було те, щоб її син покався та щиро полюбив Бога. І на кораблі, і вчителюючи у школі, Мартен був під захистом молитви матері. Він і не знав, що Пастир шукав його. Стільки Пастир зробив, щоб знайти цю овечку. Той Пастир відшукав Мартена через віру та молитву його матері і приніс до Своєї отари. І Бог постійно піклувався про неї. Господь поставив його на особливе служіння, бути носієм Слова Божого там, де його забороняли, наприклад, в Румунії, а також бути місіонером в Україні, де ця, колись німечна вівця, змогла своєю вірою в Господа та Євангелієм запалити багато сердець. Господь Ісус знайшов Мартена, і завдячуючи Богові, цей служитель, через проповідь Слова та віру, ніс істину багатьом іншим.

Тепер Мартен Нап вмер, його людське тіло вернулося до пороку. Він в Господа Ісуса на небі. Багато-хто плакав, хтось говорив, мовляв це занадто рано. Але якою чудовою є воля Отця Небесного! Господь Дивний для нас. Він Могутній, Люблячий. Він забирає своїх дітей, здається тоді, коли їх особливо потрібно. Але Він забирає їх до Себе, в Свій спочинок. Вони пройшли свою мандрівку – були світлом, були сіпльо. Чому так мало? Бо ті, які через їхню віру та через Слово Боже були знайдені Пастирем, можуть та мають самі нести Євангелію іншим. Бог забрав Мартена, щоб дати Своє Царство, і щоб розуміння того, що його немає поряд, робило нас сильними, вірними та заповзятливими (не лінивими) в проповіді Святого Божого Слова.

Цей брат починав з гудзиків у Церкві, а закінчив з великим скарбом на небі. Якщо вам дійсно шкода Мартена, ви знали його і думаєте, що його смерть була передчасною, тоді дам вам один рецепт. Мартен зі своїм Господом. А скільки людей взагалі не знають про Господа, скільки не моляться і за них не моляться інші, скільки не чули і не приймають Євангелії, і всі ці люди живуть поряд з вами. Не чекайте поки помирають ті, хто не знає Бога, розкажіть їм про Ісуса. Не про мертвого Ісуса, а про Живого. Того Ісуса, Який відродив вас і багатьох інших до віри. Розкажіть про своє життя, життя Мартена. Скажіть про Божу милість до грішників, до таких як, скажімо, Мартен. Ісус помер за нас. Яка це дивина!!! Кожен, хто повірить, матиме вічне життя. Ось і весь рецепт. Багатьом це досить важко. Багато матимуть тисячі аргументів, щоб просто далі промовчати. Але віра в Сина Божого робить велику справу. Віра мами змінила її сина. Віра вкладає слова у вуста, і не ви промовлятимете, а Бог.

Розпорядок служінь

Церкви з Реформованим віровченням

можна знайти:

РІВНЕ	СВАЛЯВА
Богослужіння проходить: вул. Пересопницька 200 неділя, о 10 год. Тел. (0362) 226-777	Богослужіння: неділя, о 13 год. вул. Ломоносова 14 Тел. (03133) 7 - 30 - 61
СТЕПАНЬ	КИЇВ
Богослужіння: неділя, о 13 год. вул. Олени Теліги, 27 Тел: (03655) 4 - 11 - 77	Богослужіння: неділя, 11 год., просп. Лісовий 12-6 Тел. 524 - 68 - 14
РІДНА УКРАЇНКА	ТАВРІЙСКЕ
Богослужіння: неділя, 14 год., медичний пункт Тел. (05539) 3 - 32 - 58	Богослужіння: неділя, 10 год., Лісна, 71 Тел. (05539) 4-32-39
ЗАКАРПАТСЬКА РЕФОРМАТСЬКА ЦЕРКВА	Богослужіння на українській мові є в:
УЖГОРОД Богослужіння: неділя, 10.00 Пл. Жупанатська 4,	Мукачеве - вул. Духновича 72, о 10.00 Перечин, Вишкове, Білки.
ЄВ. ПРЕСВІТЕРІАНСЬКА ЦЕРКВА УКРАЇНИ	
м. Одеса тел. (0482) 37-15-19 м. Київ тел. (044) 246-75-76 м. Херсон тел. (0552) 22-54-35 м. Черкаси тел. (0472) 64-45-13	м. Миколаїв тел. (0512) 43-05-16 м. Ізмаїл вул. Кірова 14 м. Белгород - Дністровський тел. (04849) 22-397 м. Харків вул. Артема 38

Технічний редактор: Мурза Еріка

Члени редколегії: Мурза В.В.,

Пилипенко В.В., Молнар Шандор

НАША АДРЕСА:

вул.Визволення 164/1, м.Свалява

Закарпатська область, Україна, 89300

Телефон редакції: 8(03133)73061

e-mail: uerc@ukr.net

Тираж видання: 1000 примірників.

Періодичність – раз у два місяці

Газета розповсюджується за пожертви

Якось на вулиці, коли Мартен викидав сміття, біля смітєвих баків, прибирав двірник. Мартен сказав йому: «Слухай, а ти знаєш найвидатнішого двірника в світі? Це було дивно, але двірник не знав його. Мартен сказав, що цей двірник прибирає найчистіше, і у нього завжди порядок. Двірникові з вулиці захотілося знати, хто ж цей визначний двірник в світі, в якого завжди чисто, і завжди порядок. Той двірник запитав: «Хто це є?» Мартен сказав: «Це Ісус Христос, Який прийшов у цей світ, щоб спасти. Він прощає гріхи, очищуючи життя та пам'ять від почуття провини, від влади диявола. Він милує, роблячи чистими серця та думки. Він бере гріхи на Себе. І з Ним завжди порядок». До речі, той двірник, здається, повірив в Ісуса, в найбільшого Двірника в світі. Хвала Богові, що Христос нам відкрив Свого Отця, що на небі. Хвала Богові за все.

† † †

Українська Євангельсько-Реформована Церква висловлює щирі співчуття рідним та близьким нашого дорогого брата в Господі Мартена Напа. Цей брат був першим місіонером від Української місії в Хаттемі для УЕРЦ. Він приїхав до України і полюбив її. Є багато добрих, великих чи маленьких справ, про які можна писати, про те, що зробив пастор Мартен. Однак, Святий Бог знає про це. Є багато людей, які знали Мартена, і щиро плачуть у зв'язку з його смертю. Є багато доброго, про що можна сказати. Однак, усе це йшло з його великої любові до Господа. Він був слугою Божим. Він служив Господові вірно. Нам здається, що наш брат відійшов до Ісуса надто рано, але Господь знав, коли покликати Мартена. Нам усім сумно тепер. Ми дякуємо Богові, що саме Мартен працював для нас. Ми дякуємо Богові за Його милість в Ісусі Христі до нас, у що нам допоміг повірити пастор Мартен Нап. Це найприємніша новина з усіх для цього світу. Він був пастором, який про це проповідував. Найкращою нагородою для нього буде продовження проповідання цієї чудової новини далі. Він пішов до Христа, а ми поки тут працюватимемо на жниві Господа, доки живемо. Однак, пам'ять залишається. Пам'ять про великого українця Мартена Напа, який бажав, щоб український народ прийшов до пізнання правди Божої у вірі в Ісуса Христа. Є ті, хто повірили через його проповідь. Є ті, хто проповідуватиме далі. Є ті, хто пам'ятатиме.

Пилипенко В.В.

“Треба поговорити!” - Бог